

רע"פ 1305/17 - צkol קסאו נגד מדינת ישראל, חנה שמש

בבית המשפט העליון
רע"פ 1305/17

לפני:
המבקש:

כבוד השופט א' שהם
צkol קסאו

נ ג ד

המשיבות:
1. מדינת ישראל
2. חנה שמש

בקשת רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד, מיום 03.01.2017 בע"פ
16-04-15470, שניתן על ידי כב' השופטים: א' טל –
נשיא; ז' בוסתן; ש' ברונשטיין

עו"ד לילך מאיר-וילף
בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, (כב' הרכב השופטים: א' טל – נשיא;
ז' בוסtan; ש' ברונשטיין), בע"פ 16-04-15470, מיום 3.1.2017. בಗדרו של פסק הדין, נדחה ערעורו של המבקש על
הכרעת דין של בית משפט השלום ברחוות (כב' השופטת ע' רון – נשיאה), בת"פ 30706-05-12, מיום 16.9.2015,
ועל גזר דין, מיום 2.3.2016.

2. בד בבד עם הבקשתה לרשות ערעור, הוגשה בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. בהחלטתי
מיום 9.2.2017, הוריתי על עיכוב ביצוע עונש המאסר, עד אשר תוכרע הבקשתה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

3. נגד המבוקש הוגש כתוב אישום, המונה שני אישומים, שעוניים התפרצויות למקומות מגורים, לפי סעיף 406(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); גנבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין; גנבת כרטיס חיבוב, לפי סעיף 16 לחוק כרטיסי חיבוב, התשמ"ו-1986 (להלן: חוק כרטיסי חיבוב); הונאה בכרטיס חיבוב, לפי סעיף 17 לחוק כרטיסי חיבוב; וכן, איוםים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי עובדות האישום הראשון, ביום 25.4.2012, התפרץ המבוקש לדירה בגין יבנה, ונintel מתוכה פריטי רכוש שונים, ביניהם כרטיסי חיבוב של בעלת הבית. עוד נטען, כי החיל ממועד זה, משך המבוקש מן הבנק, בחמש הזדמנויות, סכום כולל של 3,800 ש"ח, באמצעות שימוש בכרטיס החיבוב. בגדבי האישום השני וטען, כי ביום 10.5.2012, הגיעו ארבעה שוטרים לחנות, בה שהה המבוקש, על מנת לעכבו. נטען באישום השני, כי באותה הנסיבות, ובעת שהיא נתן תחת השפעת אלכוהול, איים המבוקש על השוטרים.

4. ביום 16.9.2015, נתן בית משפט השלום את הכרעת דינו, במסגרתה הרשיע את המבוקש בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בית משפט השלום סקר בהחלתו את הראיות שהיו בפניו, ובכל זאת, את הودעת בעלת הבית שנפרץ, לפיה לאחר הפריצה היא הבחינה בחסרוונו של כרטיס בנקט; מסמך שהתקבל מהבנק, ממנו עולה כי ביום 25.4.2012, בין השעות 16:22-16:25, נעשו בכרטיס הבנקט מספר משיכות, בסכום כולל של 3,800 ש"ח; ושני סרטונים ממצלמת האבטחה של הבנק, המתעדמים, משתווים זוויות שונות, את שארע בסמוך לכיסופומט, במועד הרלוונטי. עוד הפנה בית משפט השלום למזכרו ולעדותו של השוטר בצלצל בסל (להלן: השוטר בסל), אשר צפה בסרטון האבטחה וזהה "בזודאות" את המבוקש, המוכר לו מעובdotו כשוטר מהז-14 שנים, וכי שביצוע את פעולות משיכת המזווננים בכיסופומט. בית משפט השלום מצא, כי עדותו של השוטר בסל באשר ליזויו של המבוקש בסרטון האבטחה, היא מהימנה. בהכרעת דינו, עמד בית משפט השלום על תוכן ההודעות אשר נגבו מהמבוקש, בציינו כי במסגרתן, הבהיר המבוקש תחילת את המiosis לו, שמר על זכות השתקה ביחס לחלק מהשאלות שהופנו אליו, טען שהאדם המצוולם בסרטון אינו הוא, ואף ביקש כי השוטר בסל צפה בסרטון, בשל היכרותו העמוקה עמו. עוד ציין בית משפט השלום, כי בשלב מאוחר יותר, מסר המבוקש הودעה במשטרת, לפיה בן דודו ביצע את הגנבה, ומשנשאל מודיע כבש את גרטסו זו, השיב המבוקש כי ציפה שבן דודו "יקח אחריות" לביצוע העבירות. ציון, כי בן דודו של המבוקש הבהיר בעדותו כי פרץ לבית כלשהו, או כי גנב פריטי רכוש כלשהם, וטען בתקוף, כי הוא אינו הדמות המופיעה בסרטון, אשר אינו יכול לזהותה. עוד ציין בית משפט השלום, כי לאחר צפיה בסרטון, ובדמותם של המבוקש ובן דודו אשר העיד בפניו, הוא מזהה את המבוקש כמו שנראה הסרטון. עוד קבע בית משפט השלום, כי אין יכול לתת אמון בעדותו של המבוקש, ונראתה בעיניו כבלתי סביר שאדם ישאה במעצר תקופה כה ארוכה, כאשר הוא כובש טענה שיש בה, לכואורה, כדי להביא לשחרורו, ולאי הגשת כתב אישום נגדו. נקבע בនוסף, כי עצם החזקתו של הכרטיס על ידי המבוקש והשימוש בו, תוך זמן קצר ממועד התפרצויות בבית, יש בהם כדי לקשור את המבוקש גם לתפרצויות עצמה.

5. ביום 2.3.2016, גזר בית משפט השלום את דיןו של המבוקש. בובאו לקבוע את מתחם הענישה ההולם לעבירות בהן הורשע המבוקש, עמד בית משפט השלום על חומרת מעשיו של המבוקש, אשר יש בהם כדי לפגוע בפרטויות האזרחים, ובזכות הקניין של הפרט על רכשו. בית משפט השלום הוסיף עוד, כי יש במעשה המבוקש, משום מרמה והונאה ופגיעה בחו' המשחר התקין, ואף פגעה בעבודותם של השוטרים. לאור זאת, אימץ בית משפט השלום את עמדת המשיבה, וקבע כי מתחם הענישה הראיו בגין האישום הראשון, ינוע בין 14 ל-26 חודשים מאסר לריצוי בפועל, בצרירוף מאסר מותנה, קנס ופייצוי; ומתחם הענישה בגין האישום השני, ינוע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר לריצוי בפועל, לצד מאסר מותנה, קנס ופייצוי.

לצורך קביעת עונשו של המבוקש, נתן בית משפט השלום את דעתו לנטיות שאין קשורות לביצוע העבירה, ובכלל זה, ציין את עברו הפלילי של המבוקש, אשר לחובתו עומדות שתי הרשעות קודומות, האחרונה שבנה משנת 2013, והקודמת לה משנת 2010, כאשר תלוי ועומד נגד המבוקש עונש מאסר מוותנה בר הפעלה. עוד ציין בית המשפט השלום, כי בעניינו של המבוקש קיימים גם גמר דין של בית המשפט לנורא, בגין תשעה תיקי חקירה שנפתחו נגדו. בית משפט השלום הטיעים, כי לא היה בעונש של מאסר בפועל קודם, שהוטל על המבוקש, אף לא בעונש המאסר מוותנה התלויה ועומד נגדו, כדי להרטיעו "מלשוב לסתורו". בית משפט השלום הוסיף עוד, כי המבוקש לא נטל אחריות על מעשיו ולא הפנים את חומרתם, על אף תהליך שיקומי בעבר. ל��ולה, ציין בית משפט השלום, כי המבוקש פנה להליך שיקומי במסגרת חלופת מעצר ונרתם אליו, ונזכר כי מדובר ב"הליך ארוך ומשמעותי שעבר בהצלחה". עם זאת, קבע בית משפט השלום, כי לאור נסיבות ביצוע העבירות; האינטראס הציבורי שבעונייה; ועבורי של המבוקש, אין באפקט השיקומי כדי להביא לחירגה מהרף התחתון של מתחמי הענישה, באופן שיוארך תוקפו של עונש המאסר מוותנה, המונח מעיל ראשו של המבוקש, או לקביעה כי כל עונשו של המבוקש ירוצה בדרך של עבודות שירות.

לאחר זאת, השית בית משפט השלום על המבוקש את העונשים הבאים: 7 חודשי מאסר, לריצו בפועל; והופעל מאסר מוותנה בן 6 חודשים, באופן ש-3 חודשים יצטברו לעונש המאסר שהוטל, ו-3 חודשים יחפפו לעונש זה, כך שה מבוקש ירצה 10 חודשים מאסר בפועל; 8 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבורי המבוקש כל עבירה נגד רכוש שהוא פשוט עבירה של أيام, או עבירה שיש בה מרמה או הונאה, וזאת במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר; 6 חודשים מאסר על תנאי, לבלי עבורי המבוקש כל עבירה נגד רכוש שהוא עוון, במשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר; קנס בסך 500 ₪ או 3 ימי מאסר תמורה; וכן, פיצוי למטלוננט בסכום של 2000 ₪.

6. המבוקש הגיע ערעור לבית המשפט המחוזי, אשר נسب הן על הכרעת דין של בית משפט השלום והן על גזר דין. בדחוותו את הערעור על הכרעת הדין, הזכיר בית המשפט המחוזי, כי אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להטערב בנסיבות מהימנות ועובדת שנקבעו על ידי הרכאה הדינית. בית המשפט המחוזי הדגיש, בהקשר זה, כי הכרעתו של בית משפט השלום התבבסה על קביעות מהימנות שנעשו בעניינים של עדות הتبיעה וההגנה, תוך התייחסות לאמינותם גרסתיהם. לגופו של עניין, הטעים בית המשפט המחוזי, כי הינו תמים דעים עם בית משפט השלום, כי אין לקבל את גרסתו הכבושה של המבוקש, שנמסרה לאחר תשעה חודשים שבהם שהה במעצר, בעודו נמנע ממשירת עובדה "מצחה" מעין זו. עוד הוסיף בית המשפט המחוזי, כי לא נמצא לו טעם להטערב בקביעתו של בית משפט השלום, לפיה עדות השוטר בסל היא עדות מהימנה. בית המשפט המחוזי התייחס לטענותו של המבוקש בדבר הבע"תיות שיש בזיהוי שנעשה לו, בציינו כי ניתן לבסס הרשעה בפeligים על עדות זיהוי יחידה, גם שיש לעשות זאת תוך נקיטה בנסיבות מרבית, לאור מגבלות היזכרון האנושי (ע"פ 11/8902 ח'זיה נ' מדינת ישראל (15.11.2012))). בית המשפט המחוזי ציין, בעניין זה, כי בית משפט השלום שם דגש רב על קיומה של היכרות מוקדמת בין המבוקש לשוטר בסל, באופן המפחית את החשש לקיומה של טעות בזיהוי; וכי היזהו "הספונטני" שביצع השוטר בסל, שולל כל אפשרות של עליות שווה מצדיו, מלפני המבוקש. עוד קבע בית המשפט המחוזי, לאחר שצפה בסרטון והתרשם מאיכות ומזהויות הצילים, כי לא נפלת טעות במסקנת בית משפט השלום, בכל הנוגע לזיהויו של המבוקש כמו שפורסם הסרטון. על יסוד האמור, דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבוקש לעניין הכרעת הדין.

אשר לטענות המבוקש בדבר חומרת גזר הדין, ציין בית המשפט המחוזי, כי המקרה דין אינו נופל בגדר אחד המקרים החרייגים, בהם תטעurb ערכאת הערעור בעונש שקבעה הרכאה הדינית, שכן לדידו, לא נפל כל פגם בגזר דין של בית משפט השלום. בית המשפט המחוזי התייחס, בהקשר למתחם העונש שנקבע על ידי בית משפט השלום, לחומרתה ולשכיחותה של עבירות התפרצויות לדירה וగיבנה מתוכה, עבירה אשר פוגעת ברכושו של הציבור; מערערת את ביטחונם

האישי של האזרחים; ואף טומנת בחובה פוטנציאלי לאלימות. אשר לעונשו של המבוקש בתחום מתחם הענישה, ציין בית המשפט המחויז, כי בית משפט השלום התחשב "כהכליה" בכל השיקולים, הן לחומרה והן לקללה, ונראה כי העונש שהוטל על המבוקש אינם חריג ממדיניות הענישה הנוגגת בעビירות דומות. לפיכך, דחה בית המשפט המחויז את ערעורו של המבוקש גם לעניין גזר הדין.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשת רשות הערעור שלפניי, מציג המבוקש הן על הרשותו בדיון, והן על חומרת העונש שנגזר עליו. בכל הנוגע להכרעת הדין, טוען המבוקש, כי הרשותו מבוססת "כל כולה" על סרטון ממצלמת אבטחה שהוצבה בסמוך לכיסופוט, מהוות ראיית זהוי "אחת ויחידה". לטענת המבוקש, הכרעת הדין בעניינו מעלה שאלת משפטית באשר לנכונותה של ההלכה, לפיה ניתן לבסס הרשעה על סמך ראיית זהוי יחידה, במקרים בהם הזיהוי נתון להשפעה חיצונית. עוד טוען המבוקש, כי בעניינו קיימת "השפעה בין גזעית", משום שהמבחן, שהוא מושא הזיהוי, אינו בן גזעו של המזהה, השוטר בסל. נטען בנוסף, כי היי בעניינו של המבחן מחדרי חקירה "משמעותיים", אשר בהתקנים יש מקום לקבוע, כי ראיית הזיהוי כראיה יחידה אינה מספיקה לצורך הרשותו. אשר לחומרת העונש, טוען המבוקש, כי השתת מאסר בפועל תוביל לקטיעת אורח החיים "הנורמטיבי" והתקין, אותו הוא מנהל בחמש השנים האחרונות, לאחר שעבר "שיעור מוצלח" שהוביל פירות רבים. לטענת המבוקש, עניינו מעלה סוגיה אනושית-מצוונית, נוכח השיקום המוצלח שעבר, וזאת בגין שאת לאור היותו בנעד האתאופית. לפיכך, התבקש בית משפט זה להעניק למבחן לרשות ערעור, לקבל את הערעור, ולזכות את המבוקש מן העבירות המិוחסות לו, ולהילופין, להקל בעונשו, כך שיוארך תוקפו של עונש המאסר המותנה בעניינו; וכן יבוטל רכיב הפיצוי למטלוננט, אשר נכלל בגזר דין.

דין והכרעה

8. הלכה מושרשת היא, כי רשות ערעור ב"גגול שליש" תינתן במקרים חריגים, המעוררים שאלת משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים להליך; או כאשר מתעורר חשש ממשי מפני עיוות דין מהותי או אי-צדק שנגרם למבחן (רע"פ 1136/17 חברת פרופיל אבטחה ואחזקה בע"מ נ' מדינת ישראל (2017); רע"פ 460/17 ابو הדואן נ' מדינת ישראל (20.3.2017); רע"פ 10059/17 בDIR נ' מדינת ישראל (14.3.2017); רע"פ 226/17 מטיקה נ' מדינת ישראל (6.3.2017)). לאחר שעניינתי בבקשת רשות הערעור ובנספהיה, נחה דעתם כי הבקשה אינה עומדת באמות המידה האמורה. חרף ניסיונותיו של המבחן לטעות על בקשתו כסות של שאלות משפטיות עקרוניות, הרי שהוא נוגעת, לאמיתו של דבר, לעניינו הפרטיא של המבחן, האotto לא. בנוסף, טוענות המבחן כבר הועל, אחט לאחת, בפני בית המשפט המחויז, אשר התייחס אליה בפסק דין המנון מק, ומכך, נראה כי הבקשה מהוות ניסיון לעורר "מקצת שיפורים" לתוצאות הערעור, ניסיון שאין להיעתר לו (רע"פ 7665/16 א.סביר למסחר כללי בע"מ נ' מדינת ישראל - משרד התרבות (14.11.2016)(להלן: עניין א. סביר); רע"פ 9632 מקוריה נ' מדינת ישראל (15.12.2016)(להלן: עניין מקוריה)). די בטעםם אלו, על מנת לדוחות את הבקשה.

9. מעלה מן הצורך, ATIICHIS בקצחה לטענותיו של המבחן לגופו של עניין. המקרה שלפניי אינו מעלה כל שאלת השפעה חיצונית על הזיהוי, לאחר שהמבחן זזהה על ידי השוטר בסל כמו שמוופיע בסרטון, כאשר גם לדבריו של המבחן, אותו שוטר מכיר אותו ואת בן דודו מזה שנים רבות. בנסיבות אלה, סבורני כי צדק בית המשפט המחויז, בציינו כי ההיכרות הקודמת בין המבחן לשוטר בסל, שוללת כל חשש לקוימה של טעות בזיהוי. יצוין, כי טענותו של המבחן

לענין קיומם של מחדלי חקירה באשר לאיושם הראשוני, טענה אשר נדחתה על ידי הערכאות הקודמות, משגגה, הילכה ולמעשה, על קביעות עובדות שנעשו בהקשר זה. דברים דומים ניתן לומר באשר להשגתו של המבוקש על קביעות מהימנות שנעשו על ידי בית משפט השלום._CIDOU, התערבותה ערוכה במצבים מעין אלו, אשר נקבעו על ידי הערכאה הדינית, תיעשה במקרים חריגים ומצוצמים בלבד, לא כל שכן עת עסיקין בראשות ערעור "בגלגול שליש" (רע"פ 372/17 ח'ורי נ' מדינת ישראל (18.1.2017); ענין מקוריה; ענין א.סביר). סוף דבר, הנני מצטרף לקביעתו של בית המשפט המחויזי, כי "במקרה דין התגבשה תשתיית ראייתית מספקת להרשעתו של המבוקש] בעבורות שייחסו לו באישום הראשוני".

10. בוגע לטענת המבוקש בענין גזר דין, בית משפט זה פסק, לא אחת, כי בקשה רשות ערעור הנسبה על חומרת העונש לא התקבל, אלא אם מדובר במקרים בהם ניכרת סטייה קיצונית מרף העונשה הנוגה והמקובל בעבירות דומות (רע"פ 10116/16 דסוקי נ' מדינת ישראל (24.1.2017); רע"פ 15/15 הרוש נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4265/15 דדור נ' מדינת ישראל (22.6.2015)). בעניינו, עונשו של המבוקש אינו סוטה לחומרה ממדיניות העונשה המקובלת כgon DA.

11. עוד אציג, כי לא נעלו ממיامي המרשימים של המבוקש לתקן את דרכיו ולנהל אורח חיים נורטטיבי. יחד עם זאת, תמיד דעים אני עם הערכאות הקודמות, אשר לא מצאו בשיקולי השיקום, בעניינו של המבוקש, משום טעם מיוחד המצדיק את הארכת תוקפו של עונש המותנה שהיא תלוי ועומד נגדו, או להשיט עליו עונש מאסר שיריצה בדרך של עבודות שירות. כפי שציינתי בצ'באן נ' מדינת ישראל (16.7.2014):

"אשר לשיקולו של בית המשפט בבוואו לבחון את האפשרות להאריך מאסר על תנאי חלף הפעלו, יש להזכיר, כי הכלל לענין זה הוא הפעלת המאסר, בהתאם להוראת סעיף 55(א) ל^א. האפשרות להאריך את תקופת המאסר מהוות חריג, אשר מעוגן בסעיף 56(א) ל^א [...] רק כאשר בית המשפט איננו רואה להשיט על הנאשם עונש מאסר, וכאשר הפעלת המאסר המותנה תוביל לתוצאה בלתי צודקת, מוסמרק בית המשפט להורות "מטעמים שיירשמו" על הארכת תקופת התנאי ולא על הפעלו" (שם, בפסקה 9).

12. בעניינו, בית משפט השלום לא ראה מקום להורות על הארכת תוקפו של המאסר המותנה, וזאת חומרת ונסיבות ביצוע העבודות על ידי המבוקש, אשר לא הורתע, ولو במעט, מהעונשים הקודמים שהושטו עליו, ובכלל זה עונש המותנה שהיא תלוי מעלה ראשו, ובשל העובדה כי המבוקש לא נטל אחריות על מעשי החמורים. עמדה זו, שאושרה בפסק דין של בית המשפט המחויזי, מקובלת עליי, ולא מצאת טעם מבורר להתערב בה.

13. אשר על כן, הבקשה לרשות ערעור נדחתה בזאת. המבוקש יתייצב לריצוי עונשו, ביום 23.4.2017 עד השעה 00:10, ביום"ר הדרים, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשבישותו תעוזת זהות או דרכן, וועתק מהחלטה זו. על המבוקש לחתם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למין מוקדם, עם ענף אבחן ומין של שירות בתי הסוהר, בטלפון: 77-08-9787336 או 08-9787373.

ניתנה היום, ח' בניסן התשע"ז (4.4.2017).

